

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Pojďte, slyšte, všichni, kdo se bojíte Hospodina, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal.“ Ž 66,16

Píseň 66 (sl. 1 – 2) Nuž pojďte a Bohu plesejte

Modlitba: Hospodine, svatý a věčný Bože, nepřeslechnutelným hlasem nás vyvoláváš každého jménem, voláš nás do tohoto světa, abychom tu byli k Tvému nádhernému obrazu, abychom před Tvou tváří žili odpovědně a užitečně, pravdivě a nadějně.

Tvoje vize je úžasná a naše úloha v ní vznešená. Stvoření, které žije v souladu a lásce, to je i naše touha a přání, to se nám líbí. Jenom - odpusť, Pane - máme dojem, že po nás chceš příliš. Je to nad naše síly! Vybavil jsi nás nedostatečně! Zoufáme si, schází nám energie, nadšení, schází nám víra. A je nás málo.

Víme, že nám nabízíš své odpuštění. Není to ale trochu málo? Není to příliš smířlivé? Není za tím nějaká Tvá rezignace?

Prosíme, Pane, přijmi s pochopením naše obavy o Tvé dílo. Nechceme z něho utíkat. Potřebujeme jen Tvé ujištění, že má smysl se dál snažit, že Ty se nevzdáš, ale budeš s námi a s celým svým stvořením. Pane, dej nám více víry! Dej nám svého Ducha! Amen.

Čtení: Iz 44,1-8

Píseň (Svítá) 363 V tobě je radost

Text: L 9,1-6 Kázání:

Jsme také učedníky? Jsme Ježíšem osloveni a vysláni? Předáváme, co jsme přijali? Ale jak? Nevím, jestli mám učedníkům závidět. Sice jdou nevybaveni, z toho bych měl určitě strach, ale lidé jsou možná daleko otevřenější. Můžete přijít do cizího města a zaklepat na dveře. Běžně chodí po světě poutníci, tu a tam je nějaká hospoda nebo noclehárna, často spávají venku, ale není nic neobvyklého, že je někde přijmou do svého domu, dají jim najíst, nechají je přespat. Možná zůstanou i pár dní, aby si odpočinuli. Poskytovat pohostinství je zvyk i zákon. Zvyk dobrý i pro hostitele. Není televize, rozhlas, noviny ani internet. Od poutníka se můžete dozvědět spoustu zajímavého. Bude vám vyprávět, co viděl, slyšel, zažil, ale nebude vyprávět o sobě. Anebo – on v tom nebude ten hlavní. Lidé se tenkrát možná setkávají trochu jinak než my dnes.

Bible vlastně nemluví o rodině a nesdílí naši představu, že rodina je otec, matka a děti (nejčastěji dvě). Rodina je dům, kde spolu žije širší společenství. Spolu s rodiči taky někdo z prarodičů, neprovdaná sestra nebo vdova po zesnulém bratru, adoptovaný syn zmizelého bratrance a sluha nebo otrok. Slovem „dům“ se v bibli spíše než barák označuje tohle společenství. Právě tohle společenství přijímá poutníky. Možná všichni sdílejí jeden prostor, spí v jedné místnosti. A přece to pro ně neznamena takovou míru důvěrnosti, jakou bychom za takové situace předpokládali my v dnešní době. Jak jsme si daleko a jak blízko, je prostě jiné. A mně připadá, že nám dnes takový prostor, takový typ vztahů chybí. Že pro nás jsou druzí buď cizí nebo hodně blízcí. A na sociálních sítích se možná obojí podivně míchá. S úplně cizími nebo skrytými za falešnou identitu se rozebírají intimnosti. Ten způsob setkávání, druh vztahu, který byl tehdy mezi domácími a příchozími, jim umožňoval být osobní, autentický, a zároveň respektovat hranice důvěrnosti. Mluvím o tom proto, protože se mi zdá, že pro předávání evangelia je právě takový vztah příhodný. Dnes jako bychom měli na vybranou buď sdělovat evangelium neosobně, jako nějakou zprávu z médií, anebo příliš osobně, důvěrně, až sebestředně. Buď je to referát o Bohu anebo svědectví o mé víře. Ani jedno není úplně dobrá možnost. A tak si zkrátka myslím, že si s tím musíme dát větší práci a nechat si více času na to, abychom našli ten správný prostor a vztah pro sdílení. Možná je to právě úkol pro tahle kostelová setkání. Být širší rodinou otevřenou příchozím.

Ale co máme předávat? Učedníci mají pokračovat v Ježíšově misi. Na začátku Lukášova evangelia Ježíš vysvětluje, jak tomu sám rozumí. Přišel, „abych přinesl chudým radostnou zvěst, vyhlásil zajatcům propuštění, a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ Ježíš jen cituje slova proroka Izajáše. A pak jde a někoho uzdraví z ochrnutí, jiného zbaví posedlosti, dalšímu odpustí hříchy, pyšného pokárá, pohrdaného se zastane, ponižovaného si všimne. Tak něco takového obnáší

poslání zvěstovat Boží království a uzdravovat. Osvobodovat a hojit. Možná se taky proměňují posedlosti, spoutanosti a zranění, s nimiž se setkáváme. Takže je budeme muset teprve hledat, objevovat. V každém případě je patrné, že pokračovat v Ježíšově misi se nevyřídí několika slovy. Půjdeme spolu kus cesty. Budeme nějaký čas sdílet jeden prostor. Jen tak se může odehrát něco osvobodivého, hojivého.

Mohlo by se zdát, že v průběhu staletí od Ježíšova vyslání se jeho učedníci profesionalizovali, aby byli efektivnější. Zvěstování Božího království a odpouštění svěřili kněžím a farářům, uzdravování zdravotníkům. Možná. Ale není dobré přenechat všechno profesionálům. Byla by to nuda jen pasivně přihlížet. Tož jen do toho pěkně amatérsky, s chutí!

Jenže – můžete namítnout - Ježíš svým učedníkům dává na cestu sílu a moc! Nejsou vybaveni holí ani penězi, ale jeho silou a mocí. To se jim to pak zvěstuje! Uzdravuje, démony vyhání! Určitě té moci lze rozumět jako autoritě, kterou církev svěřuje svým profesionálům. Ale myslím, že tuhle Ježíšovu sílu a moc dostává každý věřící. Ony jsou v jeho Duchu, který na nás dýchá z celého příběhu Kristova evangelia, zvláště z jeho velikonočního závěru. To je ta síla. Každý – nehladě na svou minulost, své schopnosti, své (třebas nízké) sebehodnocení – se toho může nadýchnout. Učedníci jsou v první řadě ti, kdo se toho ovzduší kolem Ježíše nadechují (nikoli se nadýmají). To podstatné přitom není mluvit o sobě. Nemusím být totiž tak moc dobrý. Schopný. Laskavý. Milující. Jde o to mít otevřené oči pro to, co se děje kolem. Často skryté, podceňované, nehodné pozornosti. Zázraky uzdravení, odpouštění. Zázrak, kdy se úplně zapomenutý, bezvýznamný člověk pozvedá z beznaděje. Jde o to věřit, že si tohle evangelium svou cestu najde a nedá se ze světa vystřnadit. Dokonce ani tím, když tihle jeho nositelé nebudou přijati. Setřeste ze sebe prach svých neúspěchů a marných snah! Ježíš vystrčený dveřmi vrací se oknem. Dítě vylité s vaničkou si přece roste jak dříví v lese do krásy. Staré dobré křesťanství se vrací v podobě touhy po víře, v potřebě mít naději tváří v tvář nejistotám. Tenhle svět není ztracený, Pán Bůh se ho nevzdává.

Pane Bože, neprosíme o nic, čím bychom se mohli chlubit, jen o víru a naději. A prosíme o ně nejen pro sebe, ale i pro druhé. Amen.

Píseň 171 Bud' Pánu čest

Ohlášky + sbírka

Píseň (Svítá) 115 Jdou, stále jdou se zprávou

Přímluvná modlitba: Pane, přimlouváme se za ty, kdo tě skutečně potřebují, ať už jsou si toho vědomi nebo nejsou. Za opuštěné, nemocné, nemohoucí, zapomenuté. Za ty, kdo si nevěří, jsou zoufalí, tonou v beznaději, nevidí východisko ze své tísně. Prosíme za rodiny a širší společenství, které poskytují zázemí, oporu, útočiště, prostor důvěry a spočinutí. Prosíme za naše sousedy, známé a přátele, za naše blízké i za lidi neznámé a cizí, s nimiž sdílíme tento svět a společnou potřebu bezpečí, pozornosti, naděje... Otče náš...

Poslání: J 20,19-23

Požehnání: Hospodin tě požehná a ochrání tě. Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář a bude ti milostiv. Hospodin k tobě obrátí svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 489 Tvé požehnání